

**R.P. Ioannis De Lvgo Hispalensis, É Societate Iesv, Jn
Collegio Romano Eivsdem Societatis Olim Theologiae
Professoris, nunc S. R. E. Cardinalis, Dispvtaiones
Scholasticae, & Morales, De virtute, & ...**

Lugo, Juan de

Lvgdvni, 1666

II. An quo ordinario debeat esse approbatus Confessarius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82358](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82358)

Vicario Pontificis Summi in Curia, ubi omnia, quæ à Sede apostolica obtinentur pro pretio, redduntur inualida ex Bulla Gregorij XIII. de datis, & acceptis. Ceterum, dum illud vitium esset occultum, adhuc validæ essent absolutiones propter communem errorem, & titulum coloratum beneficii, vel approbationis acceptæ, quo casu Ecclesia confert iurisdictionem propter communem errorem, ut suppono, quod in Parocho simoniaci omnes communiter admittunt. Et idem dicendum esset propter eandem rationem in illo, qui approbationem à Vicario Pontificis simoniacè obtineret: siquidem non minùs iste haberet titulum coloratum. Denique multò minùs requiritur, quòd approbatio fiat in scriptis, cum id à Concilio nullo modo exigatur, sicut neque id requiritur ad facultatem, quæ concedi solet in ordine ad casus reservatos. Non loquimur tamen de illis, quæ concessæ fuerant à Sede apostolica ante Decretum Sanctissimi Domini Nostri Urbani VIII. quo eiusmodi gratias per viam vocis oracula concessas reuocauit,

SECTIO II.

A quo Ordinario debeat esse approbatus Confessarius.

27. **Q**uestio hæc difficilis est, & perplexa propter varia responsa Congregationis, quæ circumferuntur. Supponamus prius, quæ facilitata sunt. Certum ergo est, Episcopum solum electum, & nondum confirmatum, non posse approbare, quia nondum iurisdictionem habet. Idem dicendum est de Episcopo consecrato, sed iurisdictionem non habente: quia renunciavit Episcopatum. E contra verò Episcopus confirmatus à Pontifice, licet nondum sit consecratus, potest approbare; sicut potest etiam cætera, quæ non ad ordinem, sed ad meram iurisdictionem pertinent. Idem dicendum est de Capitulo, Sede vacante, ob eandem rationem; ac denique de Abbatibus, vel Prioribus exemptis diocesim habentibus, & episcopalem iurisdictionem in illa: alioquin non esset vilis, qui pro ea diocesi posset approbare, nisi Papa.

28. Difficultas tota est in assignando Episcopo, vel Ordinario, ad quem singulorum approbatio spectat, & decernendo, cuius Episcopi approbatio requiratur: in quo variæ sunt Doctorum sententiæ. Prima dicit, cuiuscumque Episcopi approbationem sufficere, ut Sacerdos possit ubique confessiones audire, si ei iurdictio conferatur à potente eam conferre, siue eligatur per Bullam, aut Iubileum à potente eligere Confessarium ex approbatis. Ratio est: tum, quia Concilium solum petit, quòd sit approbatus ab Episcopis: nec dicit ab hoc, aut illo determinatè; quare, cum lex ipsa sit odiosa, non debet magis restringi, quàm verba sonant: tum etiam, quia non potest cum fundamento assignari, cuius Episcopi approbatio determinatè exigatur propter difficultates, quæ contra singulas sententiæ id determinantes insurgunt, ut videbimus. Hanc tenent Henriquez libro 7. de Indulgentia capite 12. §. 4. & libro 6. de penitent. capite 6. numero 7. & in glossa, Litt. A, & multis adductis Diana 1. tom. tract. de Bulla Cruciatæ, resolutione 6. & tom. 2. tractat. 4. de Sacrament. resoluit. 110.

29. Hanc sententiam impugnât Iarè Suarez in præfati, disput. 28. sect. 6. & acriter Valquez quest. 93. art. 3. dub. 4. quia reuocatur approbationem requisi-

tam à Concilio ad meram cæremoniam, si sufficiat pro toto mundo approbatio vnius Episcopi, quicumque ille sit; & quilibet Episcopus posset omnes Sacerdotes totius mundi approbare. Ceterum, quidquid sit de huius sententiæ probabilitate tempore præterito: nunc iam non videtur posse vllum habere locum post Decretum Sanctissimi Domini Nostri Urbani VIII. editum anno 1628. quo reuocant omnia priuilegia, & licentias audiendi confessiones sine approbatione ab Episcopis diocesanis, & absque examine factò ab Ordinario: & si quæ erant priuilegia contraria cuiuslibet Ordinariis, vel Congregationis, omnino abstulit: quia aliqui fortasse prætendebant per communicationem se habere tale priuilegium, ut semel approbati in vrbe à Vicario Papæ, conferrentur approbati in toto orbe absque nouo examine. Quod quidem priuilegium ego nunquam apud aliquem Ordinem inueni: apud Congregationem verò Oratorij de vrbe, de qua rumor sparsus fuerat, inueni Bullam Sixti V. quam refert ad litteram Antonius Naldus, Clericus Regularis in Summa, verbo Confessio, num. 39. in qua inter alia priuilegia, pro quorum perpetua confirmatione instabat Sanctus Philippus Neri, erat hoc, ut approbati in vrbe, non indigerent alia approbatione extra urbem: quod quidem concessit Sixtus V. sed talibus verbis, quibus gratia redditur ferè inutilis, nempe, ut semel, prævio examine, in vrbe approbati possint absque alio examine audire ubique confessiones de consensu Ordinariorum. Nostra etiam Societas facultatem habuit, ut semel approbati possent audire confessiones in itinere, & transitu in iis locis, in quibus non adesset Episcopus, nec eius Vicarius: quæ non erat facultas illa, ad quam Pontifex alludere videtur in illo Decreto audiendi confessiones liberè ubique, absque noua approbatione. Ex illo autem Decreto arguitur iam efficaciter, & à fortiori, si etiam ex priuilegio non licet id facere, quantò minus de rigore iuris sufficiet vnica approbatio pro toto orbe iis, qui nullo priuilegio potiuntur?

Secunda sententia docet, requiri approbationem Episcopi loci, in quo fit confessio: quam tenet Gutierrez lib. 1. can. 1. cap. 27. n. 6. & seqq. quia ad Episcopum loci pertinet providere Confessarios idoneos commorantibus in eo loco. Hanc sententiam impugnat Suarez de sect. 6. n. 4. quia, si cuius Romanus, v. g. existens Tusculi, inueniat ibi Confessarium Romæ approbatum, & habentem licentiam, & iurisdictionem à Vicario vrbis, poterit ibi ei confiteri, sicut posset etiam ibi confiteri suo Parocho Romano, si ibi eum inueniret, & sicut quilibet potest confiteri suo Episcopo, etiam extra suam diocesim: non ergo requiritur approbatio semper Episcopi loci, in quo fit confessio.

Idè alij tertio dicunt, requiri approbationem Episcopi non loci materialis, sed penitentis, cuius confessio auditur. Magis enim pertinet ad Episcopum cura de subditis, quàm de loco; atque idè oportuit dare illi auctoritatem approbandi, & reprobandi Confessarios pro suis ouibus. Pro hac sententia affert Suarez n. 5. Auctores, & argumenta multa; & ostendit se in illam valde propensum, nisi ab ea ipsum detererent aliqua responsa Congregationis, quæ illi videntur aduersari, & quæ ibi affert n. 6. & 7. quorum primum tale est: Sanctiss. D. Noster declarauit, tempore Iubilei posse omnes Regulares confiteri peccata sua Sacerdotibus Congreg. approbatis ab Ordinario ad audiendas Confessiones: in Bulla enim non fit mentio, nisi de Ordinario eorum, qui audituri sunt confessiones, non autem de Ordinario

R r

Ordinario

Ead. Con-
greg.

Ordinario pœnitentium. Vbi Pontifex videtur declarare, quod verba illa, *approbatus ab Ordinario*, ubicunque inueniantur, intelligi debent de Ordinario, non pœnitentis, sed Confessarij: nam eadem verba sunt in Concilio; & in Bulla Iubilei: ergo, si in Bulla Iubilei debent ita intelligi, eundem sensum habebunt in aliis locis. Secundum responsum Congregationis est in hæc verba: *Sanctiss. D.N. audita relatione Congreg. declarauit, Episcopum vigore privilegij, de quo in cap. fin. de pœnit. & remiss. non posse eligere Sacerdotem sibi non subditum, qui a proprio Ordinario non fuerit adhuc ad formam huius Decreti admissus, seu approbatus ad audiendas confessiones.* Ex quibus verbis à fortiori argui videtur, semper requiri approbationem Ordinarij ipsius Confessarij: nam, si Episcopus ipse non potest confiteri ei, qui à proprio Ordinario non est approbatus, minus poterunt id facere alij inferiores. Si autem sufficeret approbatio Ordinarij pœnitentis, posset Episcopus illum Sacerdotem prius approbare pro tota sua diœcesi, & tunc confiteri illi, cum ipse sit vnus de diœcesi, pro qua est iam approbatus.

32.

Propter hæc ipse Suarez quartò opinatur, à Concilio exigì approbationem Episcopi, qui sit Ordinarius Confessarij: quod hæc Romana responsa conuincere videntur. Addit tamen, nomine Ordinarij non intelligi Prouincialem, aut Prælatum ipsius Religiosi, sed Episcopos, quibus Concilium subdit quoad hoc ipsos etiam Regulares: ille autem dicitur Regularium Episcopus, in cuius Diœcesi Regulares habent suum domicilium. Hinc infert Sacerdotem approbatum à suo Ordinario habere totum, quod Concilium requirit, vt ubique possit ei demandari iurisdicctio in foro Sacramentali; quod latè explicat *sect. 7.* quod tamen intelligit, quandiu manet subditus illius Ordinarij: nam, si mutato domicilio, iam non esset sub illo Ordinario, sed sub alio, à quo non esset approbatus: iam non diceretur approbatus ab Ordinario, vt docet *n. 8.* Vnde Religiosus etiam approbatus ab Ordinario, sub quo habebat domicilium, si domicilium mutet, iam non potest audire confessiones sine approbatione illius Ordinarij, sub quo domicilium sortitus est: si verò domicilium non mutet licet contingat, quod in aliena diœcesi reperiat, poterit ibi absque alia approbatione, eligi per Bullam, vel Iubileum: quia verè approbatus à suo Ordinario: non tamen poterit ex vi præcisæ privilegij, quo Regulares possunt audire confessiones secularium, hoc enim privilegium concesserunt Pontifices cum limitatione, nempe, si approbati sint in illa diœcesi, in qua audiunt confessiones, quod dixit *sect. 7. n. 14.* propter privilegium, quod Gregor XIII. concessit nostræ Societati, vt *suprà* diximus audiendi Confessiones, dum iter agunt, absque noua approbatione in illo episcopatu: ergo, secluso hoc privilegio, id fieri non posset.

33.

Hæc est sententia Suarj, quem malè citat Bonac. *disp. 5. de Sacrament. q. 7. punct. 4. §. 1. n. 21.* pro prima sententia: cum Suarez eam non teneat, sed aliam diuersam. Dicit enim non sufficere approbationem à quocunque Episcopo; sed à proprio Episcopo Confessarij, càmque tandiu solum durare, quandiu Sacerdos manet subditus illius Episcopi: quæ omnia Auctores primæ sententiæ non requirunt, sed dicunt sufficere approbationem Episcopi, siue qui sit Episcopus Confessarij, siue pœnitentis. Quare hæc sententia, licet ex vno capite videatur esse benigna, & ampla, ex altero tamen est stricta; nam ex ea videtur sequi, quod si Sacerdos secularis, vel etiam regularis, qui domicilium

suum Romæ habet, negotij causa commoretur Neapoli per mensem, non possit ab Archiepiscopo Neapolitano approbari, & licentiam accipere, vt ibi audiat confessiones suorum subditorum, siue si prius non fuerat Romæ approbatus à suo Ordinario: quia Concilium exigì approbationem ab Ordinario Confessarij, qui (vt vult Suarez non intelligitur esse Ordinarius loci, in quo auditur confessio. Consequens autem est incredibile, & contra praxim. Nam Episcopi, vt dent licentiam audiendi confessiones, etiam Sacerdotibus exteris, & hospitibus, non attendunt, nec quarunt, an sint prius approbati, vel an venerint cum animo permendi, vel tenendi; sed solum, an sint, vel non sint sufficientes.

Secundò affertur contra eandem sententiam aliud responsum Congregationis, consulente Archiepiscopo Valentino in hæc verba: *Congregatio Concilij respondet, approbatum ab alio quàm à Valent. Episc. in Diœcesi Valent. non censeri approbatum ab Ordinario.* Quæ verba Emaan. Rodrig. in *expositione Bullæ Cruciatæ*, §. 5. testatur, se legisse in epistola missa ad prædictum Archiepiscopum, & Patriarcham. Propter quam responsum Bonac. *ubi supra*, tenet requiri approbationem Ordinarij loci, in quo fit confessio: sed non respondet ad difficultates *suprà* positas contra illam sententiam.

Ego existimo omnia hæc vera esse, & requiri approbationem Ordinarij ipsius Confessarij, eamque approbationem solum durare, quandiu manet sub illo Ordinario; atque aded, si domicilium mutet, requirit nouam approbationem non Ordinarij, imò etiam si, vt hospes, ibi peregrinetur, non posse eligi per Bullam, aut Iubileum sine approbatione Ordinarij illius loci, nec quoad hoc differentiam esse inter regulares abfoluentes virtute Iubilei, aut virtute suorum privilegiorum, vt contendebat Suarez; neque his aduersari aliquid responsum Congregationis, si eius verba bene, & in sensu formalis, vt ita dicam, vel iuridico intelligantur. Debet itaque intelligi Ordinarius, iuxta subiectam materiam, non ille, cui ratione domicilij aut originis Sacerdos subest; sed, cui subest in ordine ad hoc ministerium audiendi Confessiones talium personarum: plerumque enim peregrini, & hospites subduntur Iudici Ordinarij territorij, in quo versantur, & eius legibus, vt latè probat cum communi ipse Suarez *tom. 1. de relig. lib. 2. c. 1. §. 1. n. 9.* Et licet alij dicant peregrinos non ligari legibus loci, in quo versantur, quod sequitur Thom. Sanchez. *lib. 1. in Decal. c. 12. n. 38* ipse tamen *n. 36. & n. 38.* in responsis ad septimum arg. facit, eos ligari legibus illis, quæ tam transgressio cederet in peculiare damnum illius loci, in quo versantur, & quoad hoc esse subditos Iudicis, vel Prælati illius loci. Quare, cum multum intetis, quod oues huius Episcopi habeant Confessarios idoneos, pertinet ad ipsum iudicare, & prohibere in hac materia pro bono sui gregis; & in hac materia peregrini etiam Sacerdotes possunt illi subijci, atque ideo subduntur illi, tanquam Ordinario, ad quem pertinet iudicium de sufficientia Confessarij pro suo grege destinandi. Vnde licet Sacerdos peregrinus approbatus sit ab Ordinario sui domicilij, non tamen est approbatus à suo Ordinario, si non approbatus ab Ordinario huius loci: quia Ordinarius suus in ordine ad confessiones huius diœcesis audientas est solus ille, cui in ordine ad hoc munus subditur: & à quo, si in hac materia deliquerit, poterit puniri, tanquam à suo Iudice, & Ordinario in hæc ferre causarum. Merito ergo responsum fuit à Congregatione, non posse audire confessiones in episcopatu Valentino eum, qui ab Episcopo Valentino approbatus

approbatus non est quia ille non est approbatus ab Ordinario, id est, ab illo, qui in ordine ad tale ministerium est eius iudex ordinarius. Nunc iam videamus, quomodo iuxta hæc principia bene cohereant, & concilientur omnia, quæ videbantur difficultatem ingerere.

36. Hinc ergo infero primò, Episcopum Ostiensem, v. g. posse confiteri Sacerdoti Romano, dum est in suo episcopatu: quia potest eum ibi approbare pro toto suo Episcopatu: quare, sicut est aptus ad accipiendam iurisdictionem supra omnes alios ibi commorantes, sic poterit eligi ab ipso Episcopo in suum Confessarium. Nec huic doctrinæ adversatur illa responsio *supra* adducta: nam ibi solum dicitur non posse Episcopum eligere Sacerdotem sibi non subditum in Confessarium suum, qui à proprio Ordinario non fuerit approbatus: quod quidem verissimum est. Sed in casu proposito non eligeret non subditum, sed subditum: quia dum est in suo episcopatu, est suus subditus in ordine ad audiendas confessiones; atque idèd non eligit cum ipse sit eius Ordinarius tunc in ordine ad audiendas confessiones in illa diocesi.

37. Respondeo ergo, illa habet locum; vel quando Episcopus non habet territorium; vel quando est extra illud in territorio alieno; tunc enim, licet possit approbare suos subditos, imò etiam non subditos in ordine ad suam diocesim, & ut in ea possint audire confessiones; cum hoc tamen discrimine, quòd approbando suum subditum, ille iam est approbatus ab Ordinario suo: atque ita si ibi inueniat aliquos subditos sui Episcopi, poterit etiam ibi eorum confessiones audire, absque alia approbatione ordinarij illius loci, in quo est: quia, sicut Episcopus ipse extra suum episcopatum potest suos subditos absolueri absque approbatione alterius; sic subditus Episcopi potest ex eius commissione, & approbatione, eosdem absolueri: quia in ordine ad eorum confessiones Episcopus Ostiensis est ordinarius, atque idèd Sacerdos Ostiensis iam audit eas confessiones approbatus à suo Ordinario, scilicet, ab eo, qui est suus Ordinarius in ordine ad illas confessiones. Quando verò Episcopus Ostiensis approbaret Romæ Sacerdotem Romanum pro suo territorio Ostiensi: ille Sacerdos posset quidem in Ostiensi episcopatu audire confessiones, non tamen posset Romæ audire confessiones eius Ostiensis, qui ibi esset: quia dum Sacerdos ille Romæ commoratur, non est subditus villo modo Episcopi Ostiensis, nec potest ab illo puniri, vel iudicari, sed solum, dum est in Ostiensi episcopatu: non est ergo tunc approbatus à suo Ordinario ad illas Confessiones, nisi sit approbatus ab Ordinario Romano: sed quando veniet ad episcopatum Ostiensem, tunc incipiet esse approbatus à suo Ordinario, ex vi approbationis præteritæ Romæ factæ ab Episcopo Ostiensi, & adhuc virtualiter manentis: quia tunc incipit esse subditus illius, & subiaceri eius foro, & correctioni, atque adèd habere illum pro suo Ordinario in ordine ad illud ministerium.

38. Vnde infero secundò, neque ipsum Episcopum Ostiensem, dum est Neapoli, posse confiteri Sacerdoti non subdito, nisi sit approbatus à suo Ordinario: quia sicut non dat illi approbationem pro tempore præsentis pro suis ouibus, sed pro tempore, quo fuerit in episcopatu: sic nec potest dare pro se ad hoc tempus, cum nunc ille Sacerdos non sit approbatus ab villo suo Ordinario: scilicet, neque à Neapolitano, ut supponitur: nec Ostiensi, quia ille nunc non est villo modo suus Ordinarius posset tamen Episcopus Ostiensis Neapoli confiteri

P. Ioann. de Lugo de Pœnitentia.

Sacerdoti Tusculano ibi ad breue tempus commoranti, licet non esset approbatus ab Ordinario Neapolitano: sed solum ab Episcopo Tusculano: quia ille verè esset approbatus à suo Ordinario, cum non desinat esse subditus Episcopi Tusculani ex eo, quòd ad breue tempus Neapoli commoretur: Episcopus autem Ostiensis vigore facultatis, quæ Episcopis conceditur in d. c. fin. de pœnit. & remiss. potest sibi eligere Confessarium idoneum, qualis est, qui est approbatus à suo Ordinario: cum aliunde non sit alius Ordinarius, ad quem pertineat providere Episcopo Ostiensi de Sacerdote idoneo, cum Episcopus Ostiensis non sit quoad hoc subditus Episcopi Neapolitani.

39. Infero terciò, idem dicendum esse, licet Episcopus Ostiensis approbasset Sacerdotem Romanum, dum erat in suo episcopatu: nam Sacerdos egressus, & reuersus Romam non posset Romæ absolueri eum Ostiensem ibi commorantem, sine approbatione Ordinarij Romani; neque etiam ipsum Episcopum Ostiensem Romæ postea commorantem: quia eo ipso, quòd Sacerdos Romanus sit extra territorium Ostiense, iam non est subditus villo modo Episcopi Ostiensis: ergo iam non est approbatus à suo Ordinario, quatenus approbatus fuit ab illo: quia iam ille non est ipsius Ordinarius. Idem dicendum est de Sacerdote Ostiensi approbato ab Ordinario Ostiensi, qui, si mutet domicilium, & transferat se Tusculum, iam non est approbatus à suo Ordinario, nisi approbetur ab Episcopo Tusculano: atque adèd neque eum Ostiensem Tusculi commorantem posset audire: quia, neque in ordine ad illum habet approbationem à suo Ordinario, cum Ordinarius Ostiensis per mutationem domicilij iam non sit amplius eius Ordinarius.

40. Infero quartò, Sacerdotem Ostiensem approbatum ab Episcopo Ostiensi, si Tusculi commoretur, non solum non posse ibi audire ciues Tusculanos sine approbatione Episcopi Tusculani, sed neque Albanenses sine eadem approbatione Episcopi Tusculani: & hoc etiam si virtute Iubilei, vel per Bullam possent eligere sibi Sacerdotem approbatum ab Ordinario. Ratio est: quia, licet ille Sacerdos posset Tusculi audire eum Ostiensem, eò quòd est approbatus à suo Ordinario: id tamen idèd est, quia manet adhuc subditus Ordinarij Ostiensis, ad quem pertinet iure suo approbare suos subditos in ordine ad confessiones suorum subditorum, qualis est ille eius Ostiensis. At verò in ordine ad confessiones eius Albanensis, Ordinarius est, vel Episcopus Albanensis, qui est proprius Pastor: vel Episcopus Tusculanus, dum ipsi Tusculi versantur, siue ex delegatione tacita proprij Pastoris, siue ex consuetudine approbata à Prælati. Ille autem Sacerdos, neque est approbatus ab Episcopo Albanensi, ut suppono, imò etiam si fuisset ab eo approbatus, iam nihil prodesset, quia egressus ex Albanensi territorio, eo ipso desinit esse subditus illius, ut dictum est: neque etiam est approbatus ab Episcopo Tusculano: ergo in ordine ad hanc confessionem non est approbatus à suo Ordinario, nisi approbetur ab Episcopo Tusculano, ad quem nunc spectat cura huius peregrini in defectum proprij Pastoris providentis illi Confessarium idoneum: Iubileum autem, vel Bulla dat solum facultatem pœnitenti eligendi sibi Confessarium approbatum ab Ordinario Confessarij, scilicet, cuius subditus sit Confessarius, & ad quem spectat cura de illo subdito in ordine ad confessionem.

41. Infero quintò, idem cum proportionem dicendum esse de approbatione requisita ad audiendas confessiones

R. 2. confessiones

39. Licet, dum erat in suo episcopatu, approbasset Sacerdotem alterius episcopatus.

40. Confessarius unus Episcopatus non potest audire pœnitentes alterius cuiusvisque absque approbatione Ordinarij.

41. Quid ad confessiones Regularium.

cessionem Regularium, quando ipsi ex Iubileo, aut facultate à suis Prælati concessa, possunt sibi eligere Confessarium approbatum ab Ordinario: debent enim considerari, perinde ac si essent seculares, & licet ipsi sint exempti ab Episcopis; in ordine tamen ad hoc ille debet reputari Ordinarius ad approbandum talem Confessarium, qui esset, si pœnitens esset secularis. Quare ad audiendam confessionem Religiosi, qui domicilium suum habet Tusculi, requiritur approbatio Episcopi Tusculani: vel certe, si Religiosus ille esset Romæ, ut hospes, per aliquot dies, posset absolui, vel ab iis, qui sunt Romæ approbati, vel ab iis, qui sunt subditi Episcopi Tusculani, & ab ipso approbati, sicut dictum est de seculari. Nam quemadmodum Regularis, qui subdere se vult Episcopo, ut absoluitur ab eo, vel dispensetur in iis casibus, in quibus Episcopi possunt absolui, vel dispensare cum suis subditis, debet adire eum Episcopum, quem adiret, si esset secularis: sic in ordine ad approbandum pro eius confessione, quando potest eligere Confessarium approbatum ab Ordinario, debet seruari eadem omnino proportio.

42.
Quis debeat
approbare.
Regulares.

Infero sexto, Confessarium regularem eodem etiam modo, sicut secularem, indigere approbatione illius Episcopi, in cuius territorio vult audire confessiones: quare, si ipse domicilium suum habitationis habeat in illo episcopatu, potest approbati, sicut Clerici seculares subditi illius Episcopi: & postea, dum illud domicilium retinet, poterit etiā extra episcopatum absolui subditos illius Episcopi: quia in ordine ad illos est approbatus à suo Ordinario, cum adhuc retineat domiciliū sub illo Ordinario. Si verò mutet domicilium, indiget noua approbatione illius, ad quem vadit: quia, cum ille prior desinat esse suus Ordinarius, non manebit virtute prioris approbationis approbatus à suo Ordinario. Denique, si solum obiter, & ut hospes transeat per alium episcopatum, adhuc indiget approbatione noua illius Episcopi, ut ibi possit audire confessiones. Quia licet approbatus à suo Ordinario, hoc est, ab Episcopo sui domicilij, non est tamen approbatus ab Ordinario, cui nunc subest, & ad quem pertinet approbare in ordine ad suum gregem: quare pro hoc loco non est approbatus à suo Ordinario qui est solus Episcopus huius loci. Unde merito responsum fuit à Congregatione, non posse in episcopatu Valentino audire confessiones eum, qui non est approbatus ab Episcopo Valentino: quia non est approbatus à suo Ordinario, quem scilicet, habet ut Ordinarium, & cui subditur nunc in ordine ad tale ministerium. Hoc tamen responsum intelligi debet iuxta intentionem interrogantis; quæ erat ad confessiones illorum, qui subduntur Episcopo Valentino: quare non est contra id, quod diximus, quod, scilicet, si Religiosus manens adhuc subditus Episcopi Ostiensis, commoretur Tusculi, ut hospes, poterit ibi absolui subditos Episcopi Ostiensis, à quo est approbatus absque alia approbatione Tusculana: de quo casu peculiari ibi non agebatur, sed de audiendis confessionibus vniuersaliter in episcopatu Valentino, quæ fere omnes erant de iis, quorum cura pertinet ad Episcopum Valentinum, vel ad alios Episcopos, à quibus non est approbatus, vel certe quibus non manet adhuc subditus ille Religiosus Confessarius.

43.
Societatis Ite-
sui Sacerdotes
cur possint in
itinere audire
confessiones.

Infero septimò, cur fuerit necessarium priuilegium illud Greg. XIII. ut Sacerdotes nostræ Societatis possint in itinere audire confessiones cum illis limitationibus: quia scilicet, eo ipso, quod ingressi essent territorium alterius Episcopi, incipiebant esse illius subditi, & habere illum pro suo

Ordinario in ordine ad audiendas confessiones illius gregis: quare de rigore iuris, & recluso priuilegio speciali, indigerent noua approbatione, ut possent ibi censeri approbati ab Ordinario suo, cum reuerà iam haberent alium Ordinarium, à quo in hoc puncto iudicari deberent.

Infero octauò, Religiosum approbatum ab alio Episcopo, dum in eius episcopatu versatur, siue ut hospes, siue cum domicilio, licet, mutato domicilio; vel reuersus ad suum domicilium, si hospes erat, iam non maneat subditus illius, & per consequens non possit in virtute illius approbationis aliquem absolui, si tamen postea redeat ad eundem episcopatum recuperare approbationem, (nisi forsitan interim fuissent reuocatae licentiæ, & approbationes in eo episcopatu,) & in virtute illius, absque noua approbatione, posse audire confessiones: quia iterum fit subditus eiusdem Episcopi, à quo, vel ab eius prædecessore fuit prius approbatus; atque ideo est iam approbatus ibi à suo Ordinario.

Huic doctrinæ nostræ obici adhuc posse videtur declaratio illa Congregationis supra adductæ, qua dicitur, posse tempore Iubilæi Regulares confiteri approbati ab Ordinario: quia in Bulla non fit mentio, nisi de Ordinario eorum, qui audiri sunt confessiones, non autem de Ordinario pœnitentium. Quibus verbis significatur, quando Concilium petit in Confessario, quod sit approbatus ab Ordinario, non esse sermonem de Ordinario pœnitentis. Nos autem magna ex parte recurere videmur ad Ordinarium pœnitentis: dixerimus enim Confessarium aliquando posse audire hos pœnitentes, & non illos; quia est approbatus ab Episcopo horum, & non ab Episcopo illorum: malè ergo negatur Concilium agere de Ordinario pœnitentis.

Respondetur verissimè ita responsum fuisse: quia Bulla Iubilæi, & Concilium non loquuntur immediatè de Ordinario pœnitentis, sed Confessarij, quando petunt approbationem Ordinarij. Cum hoc tamen fiat, quod ex dignitate pœnitentium oriatur, tanquam ex radice, quod hic potius, quàm ille dicendus sit Ordinarius Confessarij ad talem actum. Regula tamen immediata ad valorem confessionis non est Ordinarius pœnitentis: sed Ordinarius, cui Confessarius subordinatur in ordine ad tale ministerium. Prudenter autem, & merito dictum est, non fieri ibi mentionem de Ordinario pœnitentis: quia sæpe pœnitentes nullum habent Ordinarium potentem approbare, quales sunt pœnitentes regulares, & exempti. Aliquando habent Ordinarium, non propriè, sed æquiualem, ut pœnitentes peregrini, quorum proprius Ordinarius absit, & subrogatur eius loco Episcopus illius loci. Non poterat ergo per illa verba significari propriè Ordinarius pœnitentis: maxime cum aliquando eius approbatio non sufficeret, ut vidimus, quando Regularis approbatus ab Episcopo Ostiensis, cuius iam non est subditus, vult, & non potest audire confessionem eius Ostiensis Tusculi, ubi non est approbatus ab Episcopo Tusculano. Melius ergo fuit loqui de solo Ordinario Confessarij, qui semper habet proprium Ordinarium, cui propriè subditur in ordine ad talem confessionem audiendam, tanquam proprio iudici, & gubernatori in designandis Confessariis pro suis ouibus.

Dices adhuc: Verba Bullæ, vel Iubilæi solum exigunt, quod sit approbatus à suo Ordinario ille, qui eligendus est: sed Regularis, vel Sacerdos Ostiensis, qui adhuc manet subditus Episcopo,

SECTIO III.

*Utrum approbatio possit negari, vel certe
limitari, cum datur, vel semel
concessa renouari.*

QUOD primum punctum, certum videtur
primò, Episcopum ex iusta causa negare posse
approbationem, si defectus sit ex parte personæ,
siue in doctrina, siue in moribus, siue in aliquo
alio: approbatio enim non debet limitari solum ad
doctrinam, cum possit aliquis habens doctrinam,
adhuc non esse idoneus ad audiendas confessiones
propter scandalum, vel propter alia pericula, quæ
ex tali persona timeri possunt. Secundò certum
est, licet Episcopus possit pro libito dare, vel
non dare suam iurisdictionem iis, quibus volue-
rit: non tamen possit pro solo libito negare ap-
probationem personæ dignæ eam petenti: in hoc
enim non videtur procedere per viam gratiæ,
sed magis vt Index, & per iustitiam. Nam, sicut
habens beneficium, vel electus ad ipsum habet
ius, vt approbetur ab Episcopo, si est sufficiens:
nec potest ei approbatio licite denegari: sic om-
nes alij Sacerdotes, qui ex ipso Sacerdotio eli-
gibiles sunt ad audiendas confessiones à Parochis,
& per Indileum, aut Bullam habent iurisdic-
tionem à Summo Pontifice, si approbentur ab Epif-
copo, videntur habere ius ad petendam ap-
probationem. Quod multò magis locum habet in
Religiosis, qui ex privilegijs Pontificum habent
iurisdictionem, si approbentur: atque idè, sicut
Parochus ex ipsa electione ad beneficium habet
ius ad approbationem: sic Religiosi, qui ex pri-
uilegijs Sedis apostolicæ sunt quasi Parochi de-
legati, habent ius ad illam approbationem peten-
dam, nec potest hæc iuste sine sufficienti causa eis
negari.

Hinc oritur primum dubium, an si iniuste ne-
getur, negatio non solum sit iniusta, sed etiam in-
ualida: ita vt perinde se habeat, ac si fuisset con-
cessa. Ratio dubitandi est: quia sententia iniusta
non aufert in foro conscientiæ ius, quod vnus-
quisque habet ad rem suam: ergo reprobatio ini-
usta non habebit effectum coram Deo, atque idè
non reddet invalidas absolutiones. Ceterum, lo-
quendo de Sacerdotibus secularibus, omnes faten-
tur, approbationem positivè, & re ipsa habitam,
esse requisitam essentialiter ad valorem Sacramen-
ti: quia absque illa, nec Pontifex intendit dare iur-
isdictionem, nec alius inferior eam dare valide po-
test, cum Concilium absolute, & generaliter de-
cernat, sine tali approbatione non posse confes-
siones audiri, aut ad hoc indicari idoneum Ministrum.
Vnde, licet sententia sit iniusta, & non auferat ius,
id non sufficit, quia necesse erat dare Sacerdoti
ius aliquod quod ipse nondum habebat, vt posset
audire confessiones, quod ius per sententiam iniu-
stam non acquisiuit, licet per illam nullum ius per-
diderit.

De Religiosis verò Mendicantibus, & iis, qui
eorum privilegijs fruuntur, est specialis difficul-
tas propter quædam privilegia eis concessa à gressu
Bonifacio VIII. in *Extravaganti, super cathe-
dram, de sepulturis*: vbi conceditur, quod, post-
quam Generalis, vel Prouincialis peterent facul-
tatem ab Episcopo ad eligendos Confessarios, &
electos Episcopo præsentarent: si tamen Episco-
pus eos nollet admittere, haberentur pro admis-
sis, Pontifice eos ex tunc admittente: quod Cle-
mens V. in Concilio Viennensi, relato in *Clement.*

R. 3. Duda

49.
Approbatio-
nem ex iusta
causa negare
potest Episco-
pus.

50.
Negatio ini-
usta an sit
valida.

51.
Quid si ne-
getur Reli-
gius.

Episcopo, verè est approbatus à suo Ordinario,
si approbatus est ab Episcopo Ostiensis, cui adhuc
est subditus: ergo poterit eligi Tusculi à ciue
Tusculano virtute Tubilei absque alia approba-
tione, cum habeat totum, quod Bulla requirit,
Respondetur ex dictis illum in casu proposito,
habere duos Ordinarios, quibus subest; nempe,
Ostiensis, cuius subditus est ratione domicilij;
& Tusculanus, cui subest, tamquam suo Superi-
ori, quandiu commoratur Tusculi in ordine ad
omnia, quæ concernunt bonum Tusculanorum,
atque idè in ordine ad audiendas eorum Con-
fessiones. Sicut miles Hispanus, quando transit per
Bohemiæ, habet duos Superiores, nempe, Regem
Hispaniæ, cui tenetur obedire; & Regem Bohe-
miæ, à quo puniri potest propter delicta ibi
commissa, & cuius leges obseruare tenetur, ex
quarum violatione damnum regno, vel eius in-
colis sequeretur. Sic Sacerdos ille, quandiu est Tus-
culi, habet duos Superiores, quibus obedire tene-
tur, vnicuique in propria materia. Vnde, si esset
lex pontificia, & vniuersalis prohibens, ne vllus
Dux militiæ posset cogere aliquem ad militandum
sine licentia sui Regis; Tunc Dux ille Hispanus,
dum transit per Bohemiæ, posset de licentia Regis
Hispani cogere suos milites Hispanos: milites verò
Bohemos non posset sine licentia Regis Bohemiæ,
ad quem pertinet consulere suis subditis, & cui soli
subditur Dux Hispanus in ordine ad cogendos, &
regendos milites Bohemos. Sic ergo lex Ecclesia-
stica prohibens ne aliquis audiat confessiones sine
approbatione Ordinarij, intelligitur de Ordinario
Confessarij, qui si habeat plures, eò quod commo-
retur in alieno territorio; debet intelligi de illo actu,
& ad quem pertinet gubernare, quod expediat circa
talem actionem: qualis est Episcopus Tusculanus
circa Tusculanos, & uterque Episcopus, Ostiensis,
& Tusculanus circa ciues Ostienses Tusculi com-
morantes.

Hinc infero vltimò, quid dicendum sit, quan-
do Confessarius haberet domicilium per æquales
anni partes in duplici episcopatu, v. g. Religiosus
habitans hyeme in vno; æstate verò in altero epis-
copatu; vel alius alio modo haberet duos Episco-
pos, quibus subesset: tunc enim si approbatus esset
ab vno, & in eo loco haberet iurisdictionem ab
Episcopo; non idè posset in alio audire confes-
siones, nisi eorum, qui pertinerent ad primum epis-
copatum; ab alijs verò non posset eligi virtute Bul-
læ, vel Tubilei, quia, licet esset approbatus à suo Or-
dinario, non tamen à suo Ordinario, et si subditur
in ordine ad illud ministerium exercendum in tali
territorio. Ex quo exemplo confirmari potest, quod
dicebamus de Sacerdote hospite, qui licet sit ap-
probatus à suo Ordinario: indiget tamen approba-
tione Ordinarij loci, in quo nunc est: quia, sicut
ille alius habens duos Ordinarios debet esse appro-
batus non solum ab Ordinario, sed à tali Ordinario
suo, cui subest in tali genere causarum: sic hospes,
qui habet etiam duos Ordinarios, debet esse appro-
batus à tali Ordinario suo, ad talem confessionem:
ita vt Ordinarius, cuius approbatio requiritur,
debeat quidem esse Ordinarius Confessarij:
non tamen quicumque, sed ille,
cui Confessarius subest res-
pectivè in ordine ad
talem causam.

* *

P. Ioann. de Lugo de Penitentia.